

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1593/2023
21.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Александров, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, Полицијска управа у Врању СГП Трговиште, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2016/22 од 22.12.2022. године, исправљене решењем истог суда Гж1 2016/22 од 30.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 21.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 2016/22 од 22.12.2022. године, исправљена решењем истог суда Гж1 2016/22 од 30.03.2023. године и предмет враћа том суду на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 38/22 од 04.03.2022. године усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да на име накнаде за рад у отежаним условима за период од октобра 2015. године до јула 2016. године исплати тужиоцу појединачне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, ближе наведено у изреци пресуде, и обавезана је тужена да на име трошкова парничног поступка исплати тужиоцу износ од 104.238,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2016/22 од 22.12.2022. године, исправљеном решењем истог суда Гж1 2016/22 од 30.03.2023. године, преиначена је првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде за рад у отежаним условима за период од октобра 2015. године до јула 2016. године исплати појединачне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, ближе наведено у изреци пресуде и обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати 117.47600,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, како то произлази из навода ревизије.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), Врховни суд је оценио да је ревизија тужиоца основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен у Министарству унутрашњих послова Републике Србије, Полицијске управе у Врању, СГП Трговиште регионални центар према Републици Македонији. Из решења МУП-а РС Дирекције полиције од 12.02.2007. године утврђено је да се тужилац као запослен у МУП-у на радном месту полицајац премешта од 01.03.2007. године на радно место полицајац (УОСЛ) у Станици граничне полиције Трговиште у Регионалном центру према Републици Македонији, Управа граничне полиције, док је решењем од 01.05.2016.године тужилац као запослен у МУП-у на радном месту виши полицајац распоређен од 01.05.2016. године на радно место Полицајац одсек за ОБГД Регионални центар према Македонији - Управа граничне полиције. Из дописа МУП Дирекција полиције, Управа граничне полиције, Регионални центар граничне полиције према Републици Македонији, Станице граничне полиције Трговиште од 04.08.2018. године утврђено је да је тужилац дана 31.10.2015.године ангажован у Прихватном центру Комесаријата за избеглице и миграције у Прешеви, да је у вези са посебном исплатом накнаде за ангажовање и рад у специфичним подручјима под отежаним условима рада од стране СГП Трговиште сачињен списак од 26.02.2016. године у коме су наведени сви полицијски службеници СГП Трговиште ангажовани на подручју зоне одговорности СГП Рујан и прихватном центру Комесаријата за избеглице имиграције у Прешеви за период од октобра 2015. године до јанура 2016. године, а да осим наведеног у остало време за тужиоца нису издавани налози за рад под отежаним условима рада, већ је обављао послове који су редовни задаци. Одлуком о утврђивању специфичних подручја на којима запослени у МУП-у раде под отежаним теренским условима од 09.11.2015. године, утврђена су специфична подручја на којима запослени у МУП-у раде под отежаним теренским условима, односно под већим степеном оптерећења на психофизичке и радне способности и то су подручја: Прешево, Кањижа, Шид и Босилеград и подручје Копнене зоне безбедности према АП КиМ, те да запосленима у МУП-у који су на подручјима наведених општина ангажовани на пословима миграције и миграната, односно који су на подручју Копнене зоне безбедности ангажовани на пословима заштите и безбедности, почев од 14.10.2015. године припада посебна накнада за рад у износу од 1.500,00 динара за сваки дан рада. Ова одлука се примењивала у утуженом периоду. Из исказа тужиоца саслушаног у својству парничне странке произлази да је у периоду од октобра 2015. године до септембра 2017. године био ангажован на пословима миграције и раду са мигрантима, на подручју општине Прешево и на граничном прелазу према Македонији, те да је обављао послове под отежаним условима, а да му тужена није исплатила посебну накнаду по том основу. Из исказа сведока ББ је утврђено да је сведок био непосредни руководилац тужиоцу у спорном периоду и да је тужилац радио са мигрантима према распореду који је био унапред припремљен. Висина потраживања тужиоца утврђена је према налазу и мишљењу вештака економско финансијске струке од 04.03.2019. године.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца основан, јер из изведених доказа произлази да је тужилац у спорном периоду обављао послове миграције и рад са мигрантима, на подручју које је обухваћено одлукама министра или тако што је био упућен на рад у овим подручјима, као и да је те послове обављао под отежаним теренским условима, односно да су ти послови подразумевали већи степен оптерећености психофизичких и радних способности.

Другостепени суд је, супротно закључку првостепеног суда нашао да тужилац није доказао да је у спорном периоду био ангажован на пословима миграције и рада са мигрантима који се обављају под отежаним условима, те не испуњава услове за посебну накнаду ради ангажовања на пословима миграције и миграната у периоду важења Одлуке туженог од 09.11.2015. године, за период од 01.11.2015. године до 19.07.2016. године. Због наведеног, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца.

По оцени Врховног суда основано се у ревизији указује да је другостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, учињене пред другостепеним судом, јер је другостепени суд без отварања расправе на другачији начин оценио изведене доказе.

Чланом 383. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да другостепени суд одлучује о жалби, по правилу, без расправе. Чланом 394. истог закона, прописано је да ће другостепени суд пресудом да преиначи првостепену пресуду ако је на основу расправе утврдио другачије чињенично стање него што је оно у првостепеној пресуди (став 1), ако је првостепени суд погрешно оценио исправе или посредно изведене доказе, а одлука првостепеног суда је заснована искључиво на тим доказима (став 2), ако је првостепени суд из чињеница које је утврдио извео неправилан закључак о постојању других чињеница на којима је заснована пресуда (став 3), ако сматра да је чињенично стање у првостепеној пресуди правилно утврђено, али да је првостепени суд погрешно применио материјално право (став 4).

Да би преиначио пресуду, другостепени суд не може да друкчије цени доказе изведене пред првостепеним судом, јер ако не прихвати оцену тих доказа извршену од стране првостепеног суда и сматра да је због тога чињенично стање, као основ за примену материјалног права, погрешно или непотпуно утврђено, другостепеном суду стоји на располагању могућност да сам одржи расправу и понови већ изведене доказе. У овом случају другостепени суд то није учинио, већ је изведене доказе ценио на другачији начин и одбио тужбени захтев.

Наведено произилази из чињенице да је првостепени суд у целости прихватио исказ тужиоца и сведока ББ, и из истих утврдио да је тужилац у утуженом периоду обављао послове миграције и рад са мигрантима, на подручју које је обухваћено одлукама министра и да је те послове обављао под отежаним теренским условима, а да је другостепени суд без отварања главне расправе, другачије оценио изведене доказе и нашао да тужилац није доказао да је у спорном периоду био ангажован на пословима миграције и рада са мигрантима који се обављају под отежаним условима. На тај начин другостепени суд је учинио битну повреду из члана 374. став 1. ЗПП у вези члана 394. ЗПП која представља ревизијски разлог из члана 407. став 1. тачка 3. ЗПП, због чега је

другостепена пресуда морала бити укинута и предмет враћен другостепеном суду на поновно суђење.

Укинута је и одлука о трошковима поступка, применом члана 165. став 3. ЗПП, јер иста зависи од коначног исхода парнице.

У поновном поступку, другостепени суд ће поступити по изнетим примедбама овог суда и на поуздан начин утврдити чињенице да ли је тужилац у спорном периоду био радно ангажован на пословима миграције и рада са мигрантима који се обављају под отежаним условим на подручјима обухваћеним одлуком министра, након чега ће поново одлучити о тужбеном захтеву тужиоца правилном применом материјалног права.

Из наведених разлога на основу члана 415. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић